

Sygn. akt II Ka 220/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Anna Łaszczych

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Marlena Achcińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Andrzeja Oldakowskiego i oskarżyciela posiłkowego S. C.

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r.

w sprawie D. N.

oskarżonego z art. 231 § 1 i in. k.k.

apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie

z dnia 26 stycznia 2017 r. sygn. akt. II K 503/16;

I. prostując oczywistą omyłkę pisarską w dacie zaskarżonego wyroku w ten sposób, że został on wydany w dniu 26 stycznia 2017 r. a nie 26 stycznia 2016 r. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt IIKa 220/17

UZASADNIENIE

D. N. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 02 maja 2015r. w W. będąc funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w W., pełniąc służbę w Ogniwie Patrolowo - Interwencyjnym przekroczył uprawnienia wynikające z art. 11 pkt 1 oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 maja 2013r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz.U. z dnia 03 czerwca 2013r, z późn. zm.) w ten sposób, że w celu wyegzekwowania wymaganego prawem zachowania, tj. poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przez S. C. zgodnie z wydanym przez siebie poleceniem, użył siły fizycznej w sposób sprzeczny z art. 14 ust. 1 cyt. ustawy, tj. zadał S. C. uderzenie łokciem w głowę, a następnie popchnął i po jego upadku na podłoże kopał go po całym ciele, w tym kopnął w lewe ucho, powodując u niego obrażenia ciała w postaci: stłuczenia lewej małżowiny usznej, rozległego podbiegnięcia na wewnętrznej stronie ramienia prawego, niedużego podbiegnięcia na ramieniu lewym oraz złamania dalszych nasad kości przedramienia prawego - kości promieniowej typu Collesa i wyrostka rylcowatego kości łokciowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała, inny niż

określony w art. 156 k.k., stanowiąc rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni, czym działał na szkodę interesu prywatnego S. C.,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w dniu 02 maja 2015r. w W. będąc funkcjonariuszem Komendy Powiatowej Policji w W., pełniąc służbę w Ogniwie Patrolowo - Interwencyjnym przekroczył uprawnienia wynikające z art. 11 oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 maja 2013r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz.U. z dnia 03 czerwca 2013r. z późn. zm.) w ten sposób, że bez uzasadnionej potrzeby użył siły fizycznej w sposób sprzeczny z art. 14 ust. 1 cyt. ustawy, tj. uderzył dłonią w twarz J. K. (1), czym naruszył jego nietykalność cielesną,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie II K 503/17

- oskarżonego **D. N.** uznał ze za winnego dokonania zarzucanych mu czynów i:

a) za czyn z punktu 1 aktu oskarżenia na podstawie art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec niego środek kamy w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza Policji na okres 3 (trzech) lat;

b) za czyn z punktu 2 aktu oskarżenia na podstawie art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec niego środek kamy w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza Policji na okres 2 (dwóch) lat;

- na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 90 § 2 k.k., połączył wymierzone oskarżonemu w punkcie 1 sentencji wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz jednostkowe środki karne w postaci zakazów wykonywania zawodu i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączny zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza Policji na okres 3 (trzech) lat;

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego D. N. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego S. C. kwoty 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 958,98 zł (dziewięćset pięćdziesięciu ośmiu złotych i dziewięćdziesięciu ośmiu groszy), w tym kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1-3 k.p.k. obrońca zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu obrońca zarzucił

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych dotyczących:

- przeprowadzenia eksperymentu procesowego z udziałem pokrzywdzonego S. C., świadków R. C., J. K. (1) oraz oskarżonego D. N. na okoliczność odtworzenia przebiegu zdarzenia, przedstawienia przez osoby biorące udział w zdarzeniu sposobu działania podejrzanego i weryfikacji relacji świadków zawartych w zeznaniach,

- uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej na okoliczność możliwości powstania obrażeń ciała w okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego i świadków,
- przesłuchania świadka S. M. na okoliczność przebiegu zdarzenia i weryfikacji zeznań pokrzywdzonego i świadków,
- przesłuchania świadka M. B. na okoliczność informacji przekazywanych mu przez E. R. o nagannym zachowaniu oskarżonego podczas pełnienia służby,
- uzyskania informacji z KPP w W. dotyczących składanych na oskarżonego skarg,
- uzyskania informacji z KPP w W. dotyczących ilości pełnionych przez E. R. służb patrolowych razem z oskarżonym D. N. oraz zgłaszanych przez nią zastrzeżeń co do wykonywania obowiązków służbowych przez oskarżonego,
- uzyskania informacji z KPP w W. dotyczących powodów zwolnienia ze służby E. R.,
- uzyskania z KPP w W. opinii dotyczącej przebiegu służby przez D. N., zawierającej ocenę jego pracy.

Podnosząc te zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. N. nie zasługiwała na uwzględnienie. Obrońca podnosił zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 170§1 pkt 2 kpk, polegające na oddaleniu wniosków dowodowych i nieprzeprowadzeniu dowodów. Obrońca poprzez podnoszenie zarzutów oddalenia wniosków dowodowych de facto kwestionował poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, w szczególności sposób działania oskarżonego D. N.. Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego na wstępie podnieść należy, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Wskazać należy że obowiązkiem Sądu Rejonowego wynikającym z art. 7 kpk, było przeprowadzenie postępowania dowodowego i ustosunkowanie się do wszystkich istotnych dla kwestii odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego D. N. dowodów, z uwzględnieniem dyrektyw ich oceny wynikających z tego przepisu, a ewentualnie niedające się usunąć wątpliwości zinterpretować na korzyść oskarżonego. Odnotować trzeba, że Sąd Rejonowy sprostał temu obowiązkowi. Ocena dowodów uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Jako taka zasługuje na akceptację Sądu Okręgowego.

Podkreślić należy, że zarzut naruszenia prawa procesowego tylko wtedy może być skutecznie podnoszony, jeżeli skarżący wykaże że naruszenie to miało wpływ na treść wyroku. W realiach niniejszej sprawy podnoszony zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodów wskazywanych w apelacji nie miał wpływu na treść orzeczenia.

Zarzut nieprzeprowadzenia eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego oraz świadków S. C., R. C. i J. K. (1) nie zasługiwał na uwzględnienie. Nieprzeprowadzenie tego dowodu nie miało wpływu na treść orzeczenia. Sąd Rejonowy przeprowadził na rozprawie dowody osobowe z wyjaśnień oskarżonego i zeznań w.w świadków. Sąd Rejonowy dostrzegł pewne rozbieżności w zeznaniach świadków z rozprawy i tych składanych w toku postępowania przygotowawczego, ujawnił zeznania ze śledztwa i wyjaśnił wątpliwości. Wskazać należy, że zarówno świadek pokrzywdzony S. C. jak i jego brat świadek R. C. zgodnie zeznali, że oskarżony uderzył S. C. łokciem. Sąd Okręgowy tak jak Sąd Rejonowy nie dostrzegł istotnych rozbieżności w zeznaniach tych świadków. Pokrzywdzony podał, że został uderzony w okolice kości policzkowej. Świadek J. K. (1) zeznał, że pokrzywdzony został uderzony przez policjanta łokciem Z zeznań świadka R. C., wynikało natomiast, że jego brat został uderzony w okolice oka. De facto świadkowie podali te same miejsca inaczej je określając. Trudno przyjąć by eksperyment procesowy mógł rozstrzygnąć te i inne rozbieżności w działaniu oskarżonego, skoro obie strony obstawały w zeznaniach przy swojej wersji wydarzeń. Oskarżony kwestionował bowiem swoją winę. Podał w toku śledztwa, że jedynie lekko odepchnął pokrzywdzonego. W

żaden sposób te wyjaśnienia nie precyzowały okoliczności w których pokrzywdzony miałby doznać choćby uszkodzenie małżowiny usznej. Przeprowadzenie eksperymentu procesowego w świetle takiego stanowiska stron było czynnością zbędną. Rozstrzygnięcie która z wersji zdarzenia była prawdziwa było możliwe tylko poprzez swobodną ocenę dowodów respektującą dyrektywy art. 7 kpk. Sąd Rejonowy sprostował temu obowiązkowi i prawidłowo przypisał przymiot wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego, jego brata oraz świadka J. K. (1). Dowody te korespondowały z opinią biegłego lekarza specjalisty medycyny sądowej. Biegła M. D. wypowiedziała się, co do tego, że w oparciu wyłącznie o typ złamania nie jest możliwe ustalenie, czy złamanie powstało w sposób czynny tj. pod wpływem działania innych osób, czy też bierny w wyniku samoistnego upadku. Trafnie zatem nie został przeprowadzony dowód z uzupełniającej opinii lekarza sądowego. Wiedza fachowa nie pozwalała bowiem na ustalenie tylko w oparciu o typ złamania co spowodowało upadek pokrzywdzonego skutkujący złamaniem ręki. Jedynie ocena dowodów osobowych mogła w świetle wniosków z opinii biegłej rozstrzygnąć, czy do upadku doszło w sposób czynny tj. poprzez jego spowodowanie przez oskarżonego, czy też w sposób bierny w wyniku samoistnego upadku. Całokształt materiału dowodowego, w tym opis pozostałych obrażeń ciała jakich doznał pokrzywdzony, wskazuje że wiarygodną jest wersja pokrzywdzonego, jego brata oraz świadka J. K. (1). Z opinii biegłego lekarza wynika bowiem, że pozostałe obrażenia ciała jak stłuczenia małżowiny usznej, obu ramion są skutkiem dość silnych urazów tępych – uderzeń. Wnioski z opinii biegłego lekarza korespondowały zatem z zeznaniami świadków, że pokrzywdzony otrzymał cios, upadł i był kopany. Te dowody zatem uzupełniały się. Dowód z uzupełniającej opinii biegłego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego w postaci opinii biegłego lekarza sądowego oraz dowodów osobowych był zbędny.

Zasadnie Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy z zeznań świadka S. M.. Trudno przyjąć, by trafnym okazał się zarzut, że nieprzeprowadzenie tego dowodu, nie pozwoliło na ustalenie przebiegu zdarzenia oraz weryfikację zeznań pokrzywdzonego i świadków. S. M. nie był bowiem naocznym świadkiem zdarzenia. Był ewentualnie świadkiem ze słuchu. Przebieg zdarzenia znał z relacji W. M., którego Sąd przesłuchał bezpośrednio na rozprawie.

Nietrafnym okazał się zarzut nieprzesłuchania świadka M. B.. Okoliczności, na które miałby zeznawać ten świadek nie odnosiły się do przebiegu zdarzenia, a ewentualnej relacji jaką świadek E. R. miała mu przekazywać o zachowaniu oskarżonego. Miałby być to zatem kolejny świadek ze słuchu i to nie na okoliczności istotne dla sprawstwa oskarżonego. Nie doszło zatem do takiego uchybienia procesowego, które miałoby wpływ na treść wyroku. Okolicznością nieistotną dla rozstrzygnięcia było to czy na oskarżonego były ewentualnie składane jakieś skargi, czy świadek E. R. zgłaszała zastrzeżenia co do wykonywania obowiązków służbowych przez oskarżonego, oraz jaki był powód zwolnienia świadka E. R. z pracy. Zasadnie Sąd Rejonowy oddalił te wnioski dowodowe. Ich nieprzeprowadzenie pozostawało bez wpływu na treść wyroku.

Bez wpływu na ustalenia faktyczne było też nieprzeprowadzenie dowodu z opinii dotyczącej przebiegu służby oskarżonego. Niedopuszczenie tego dowodu miało ewentualnie wpływ na orzeczenie co do kary, tylko w sytuacji gdyby Sąd Rejonowy nie dostrzegł pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza na przyszłość, skoro zastosował dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności

Reasumując, Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów podnoszonych w apelacji obrońcy.

O opłacie Sąd orzekł zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.).

O wydatkach Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art./ 627 kpk w zw. z art. 634 kpk.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.